

Про запорожців (народний переказ)

Автор Невідомий

...От які багатирі були — земля не держала! У нього, у того запорожця, сім пудів голова! А вуса в нього такі, що як візьме, було, він їх у руки та як розправить одного туди, а другого сюди, то і в двері не влізе, хоч би ті двері були такі, що через них і трійка коней із повозкою проскочила. Вони на дванадцяти мовах уміли балакати; вони з води могли сухими виходити; вони вміли, коли треба, і сон на людей насилати, і туман, на кого треба, пускати, і в річки переливатися...

Вони мали в себе такі верцадла *, що, дивлячись у них, за тисячу верстов бачили, що воно у світі й робиться. Оце, як іти куди в похід, то він (хто там у них був за старшого — чи ватажок який, чи сам кошовий) візьме в руки верцадло, подивиться в нього й каже: "Туди не йдімо, бо там ляхи йдуть, і туди не йдімо, бо там турки або татари заходять, а сюди йдімо, бо тут аж нікогісінько немає".

А як вони воювали? Стануть, було, тут, на Орловій балці, а проти них двадцять полків вийдуть. Так полки самі себе поріжуть, кров тектиме по черево коням, а запорожцям і байдуже: стоять та сміються. А це все від того, що вони знаючий народ були. На своїй землі їх ніхто не міг узяти.

* *Верцадло* — застаріла назва дзеркала.